

TÔN ĐĂNG CHRIST LÀM VUA

THẦN-KHOA TIẾN-SĨ O. D. GOCKLER, MỤC-SU HỘI TIN-LÀNH PHÁP

(Giảng tại Hội-đồng Bắc hạt, nhóm ở Nam-định, ngày 17 Mars 1943)

(Ma-thi-ơ 21 : 1-11 : Lu-ca 19 : 41-44)

Hôm nay tôi rất sung-sướng mà nhơn danh Hội Tin-Lành Pháp chào mừng anh em. Nguyễn Đức Chúa Trời ban phước dư-dật cho công-cuộc tốt-đẹp mà anh em theo-đuổi để Nước Ngài mau đến!

Mục-dịch của chúng ta hết thảy há chẳng phải là tôn Đấng Christ làm Vua sao? Thiết tưởng truyện-tích Đức Chúa Jê-sus vào thành Giê-ru-sa-lem là xứng-hiệp hơn hết cho đề-mục này.

Thật là một cảnh-tượng vui-tươi và hoạt-động! Người ta chặt nhánh cây, hoặc quăng trên đường, hoặc múa trong tay; họ trải áo sặc-sỡ trên đường Chúa đi qua, và muôn tiếng hoan-hô tự đáy lòng: «Hô-sa-na con vua Đa-vít! Đáng ngợi-khen cho Đấng nhơn danh Chúa mà đến! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!»

Lòng chúng ta há chẳng cũng hơn-hở tung-hô Cứu-Chúa vinh-hiễn đường ấy? Vậy, hãy xem-xét kỹ-càng hơn về hai môn-đồ, dân-chúng, và Đức Chúa Jê-sus-Christ.

I. — Hai môn-đồ

Trước hết chúng ta yêu-mến họ vì họ *vâng lời Chúa trọn-ven*. Lịnh Chúa

truyền có lẽ đối với họ là hơi kỳ-dị: Sao lại đi cỡi lừa cái và lừa con? Nhưng họ không tranh-luận, họ đi liền. Chúng tôi cũng phải làm theo ý-chỉ Đức Chúa Trời, mặc dầu có khi ta không hiểu rõ. Có khi ta không hiểu tại sao mình đau-ốm, gặp hoạn-nạn, và bị thử-thách. Nhưng ta hãy cứ đi tới.

Sự vâng lời trọn-ven sanh ra *lòng vững-chắc*. Họ cỡi lừa cái và lừa con. Khi người ta hỏi tại sao làm vậy, thì họ đáp quả-quyết

rằng: «Chúa cần-dùng hai con lừa đó!» Chúng ta phải dâng thì-giờ, của-cải và chính thân mình cho Chúa. Sao vậy? Vì Chúa cần.

Họ trải áo trên lưng lừa, và nâng Ngài cỡi lên. Lòng họ *kinh-mến Chúa* bằng-bột biết bao! Họ thật «hết lòng, hết linh-hồn, hết ý mà yêu-mến Chúa.» Vì kinh-mến Chúa, họ muốn Ngài ở địa-vị vinh-hiễn hơn hết. Anh em có kinh-mến Chúa như vậy không? Có

MỤC-SU O. D. GOCKLER, THẦN-KHOA TIẾN-SĨ

tôn Ngài lên trên mọi sự và đứng đầu mọi sự không?

II. — Dân-chúng

Dân-chúng tò-mò lắm. Họ muốn thấy Đấng Christ mà họ đã nghe đồn danh bấy lâu. Họ nghe nói rằng Ngài giảng rất có quyền-phép, phán nhiều thí-dụ sâu-sắc, chữa nhiều bịnh-lật, kêu kẻ chết sống lại; Ngài là Tiên-tri, là Đấng Mê-si.

Sự vui-mừng, háng-hái của hai môn-đồ đã lôi-cuốn dân-chúng, nên họ trái nhánh cây, trái áo và tung-hô Chúa. Chúng ta phải có thể kéo người đến với Chúa như vậy. Nếu tin-đồ có bộ mặt buồn giận, nhần-nhó, lo-lắng, thì còn lôi-kéo ai được. Chúng ta phải tỏ ra rằng được cứu linh-hồn là đáng mừng khôn xiết (Phi-líp 4: 4-7). Nếu chúng ta có bộ mặt hớn-hở, tươi-sáng, ắt họ sẽ hỏi nguồn sự đó ở đâu, và ta có dịp khuyên-mời họ trở lại tin theo Đức Chúa Jê-sus-Christ.

Sự tò-mò của dân-chúng đã đổi thành *kinh-phục* và *vui-mừng* thật. Họ trái áo trên đường Ngài đi. Cũng một thể ấy, chúng ta phải dâng tài-năng của mình cho Chúa. Hoặc ít hoặc nhiều, chúng ta đều có tài-năng mà Đức Chúa Trời đã phú cho. Tài-năng không dâng cho Đức Chúa Trời, thì chẳng có giá-trị gì trước mặt Ngài.

Hơn nữa, chúng ta phải vui lòng dâng chính đời mình cho Ngài (Rô-ma 12: 1). Có nhiều tin-đồ dâng của-cải rộng-rãi, dâng thi-giờ, dâng tài-năng, nhưng chính lòng mình, chính đời sống mình, thì chẳng chịu dâng Chúa. Khi họ cầu-nguyện nơi kin-nhiệm, Đức Thánh-Linh nài-nỉ họ dâng mình cho Ngài, nhưng họ không chịu. Vì có ấy họ thất-bại luôn, buồn-rầu và không kết-quả.

III. — Đức Chúa Jê-sus-Christ

Đức Chúa Jê-sus ở chính giữa đám rước này. Bây giờ Ngài vào thành Giê-ru-sa-lem lần cuối-cùng. Ngài ngự vào như một Vua — «*Này, Vua*

ngươi đến cùng ngươi!» Nhưng Ngài là một Vua khác thường, không phải như các vua trên thế-gian. Ngài tuy cương-quyết, nhưng vẫn nhu-mì, khiêm-nhường, nhơn-lành (Ma 11: 29). Ngài không đến để người ta hầu việc mình, nhưng để hầu việc người ta.

Ngài không có mão triều-thiên bằng vàng, nhưng có mão triều-thiên bằng gai. Ngài không có cây phủ-việt, nhưng người ta cho Ngài cây sậy. Ngài không có ngai; ngai của Ngài chính là Thập-tự-giá.

Nước của Ngài không có giới-hạn theo địa-dư, nhưng nước ấy rộng lớn hơn, bền-vững hơn mọi đế-quốc từng có dưới mặt trời.

Ngài là Cứu-Chúa của loài người. Ngài vào đó để chịu chết vì tội loài người. Giữa sự vui-mừng đó, «*khi Đức Chúa Jê-sus gần đến thành, thấy thì khóc về thành*» (Lu 19: 41). Ngài khóc vì đến năm 70, thành ấy bị tàn-phá. Ngài khóc vì dân thành ấy chối-bỏ ơn cứu-rỗi của Ngài, mặc dầu ơn ấy ở gần bên họ.

Hỡi anh em là kẻ mang danh Đức Chúa Jê-sus, Ngài có khóc vì có anh em không tôn Ngài làm Vua độc-nhứt của anh em chẳng? Anh em có muốn thuộc trọn về Ngài chẳng?

Đám rước long-trọng này đi vào thành Giê-ru-sa-lem, thì cả thành xôn-xao. Họ hỏi rằng: «*Người này là ai? Chúng trả lời rằng: «*Ấy là Đấng Tiên-tri Jê-sus!*» Chúng ta có thể mạnh-dạn xưng danh Ngài khắp mọi nơi như vậy chẳng? Có thể nói: «*Chúa Jê-sus là Cứu-Chúa của tôi*» chẳng?*

Nếu anh em không tôn Đức Chúa Jê-sus làm Vua Cao-cả của mình, nếu lời nói, việc làm và ý-tưởng của anh em không tỏ ra sự sống thánh-khiết của Ngài, thì anh em chẳng có thể mạnh-dạn xưng Ngài là Chúa của mình.

Chúng ta hãy chung tiếng, chung lòng tôn Đức Chúa Jê-sus làm Vua trong lòng mình và ở khắp mọi nơi! A-men! — *T. K. B. thuật.*